

Андрій
КРИШТАЛЬСЬКИЙ

Андрій
КРИШТАЛЬСЬКИЙ

ДЕСЯТЬ ГРІХІВ

Захопливий історичний пригодницький детектив від автора національного бестселера «Чорноморець, матінко!»

Максим завжди відчував, що його стара надокучлива теща приховує якусь таємницю. Та лише недавно паралізована Клавдія Огром'як випадково проходила про скриньку з золотом. Її, передчуваючи смерть, колись заповіла своїм подругам красуня Ривка. Але не скарб розкопає Макс, а людські кістки. І якби це була єдина моторошна тін з минулого чотирьох луцьких дівчат, можливо, нічого б і не сталося...

— Навіщо вона вам, та скринька? Що будете з нею робити, якщо навіть знайдеться вона, га? Це ж вам не Америка. І навіть не Польща. Це «страна советів», де все твоє — чуже, де уся злидня — така, як ми з тобою. Мільйони голодранців, які й червінця в руках не тримали. Думаєш, не треба буде підлоги мити, якщо знайдеш гулю золота?

— Не в тому справа.

— А в чому? Он про Остапа Бендера книжку почитай. Там теж чоловік роздобув мільйон. І що з того вийшло? Ми колись, Маринко, з твоєю мамою теж наївні були. Дві дурні молоді мрійниці. Думали, знайдемо Ривчине золото, втечемо до Америки й будемо в розкошах купатися. Тільки життя все на свої місця розставило. Подивися на нас, і все зрозумієш. А того золота бійся! Його ще ніхто не бачив, а нажите Ривкою вже бідую обросло, як пень мохом.

— То вона таки була, та скринька?

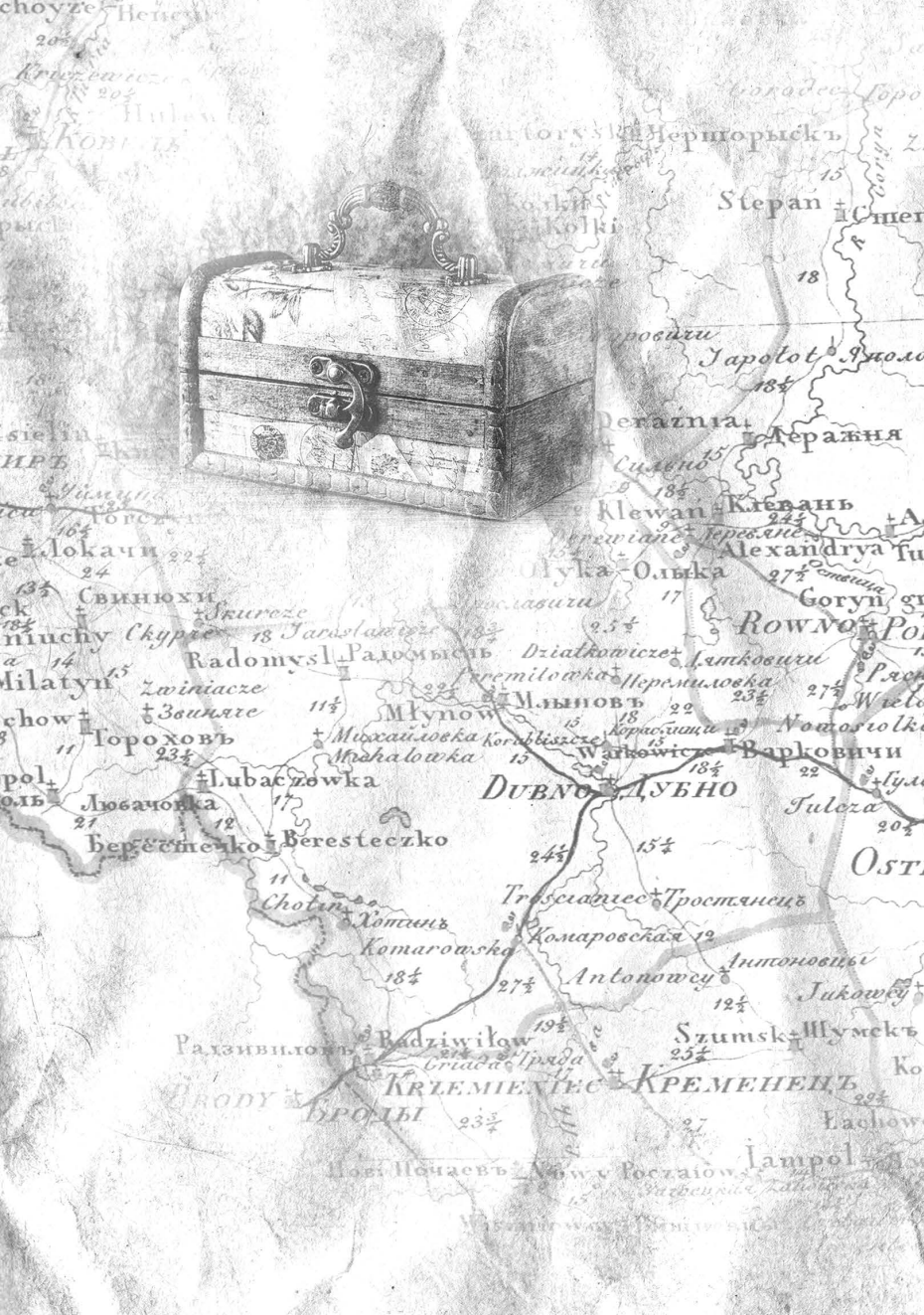
www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-2471-1

9 786171 224711

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ЧЛЕННЯ

Map labels (Cyrillic and Latin):
Kiev (Київ) 20
Kryweanice (Крывенці) 20
Hulawa (Гулава) 20
Kowal (Коваль) 20
Derzhorysk (Держорыск) 15
Stepan (Степан) 18
Jarolot (Яролот) 18
Derażnia (Деражня) 15
Klewan (Клевань) 24
Alexandrya (Александрія) 27
Gorun (Горун) 17
Rowno (Ровно) 23
Mlynow (Млынów) 22
Warkowicze (Варковичі) 22
Dubno (Дубно) 15
Troszaniec (Трошанец) 12
Antonowscy (Антонівці) 12
Szumsk (Шумск) 25
Kremieniec (Кременец) 23
Brody (Броди) 23
Lubaczowka (Любачовка) 17
Beresteczko (Берестечко) 12
Chotin (Хотин) 11
Kornarowska (Комаровська) 18
Radziwilow (Радивилов) 19
Prody (Проды) 23
Nowy Poczajow (Новий Почаїв) 15
Jampol (Жампіль) 15
Lokachi (Локачи) 22
Swiniochi (Свинюхи) 13
Skurcze (Скурче) 18
Zwiniasze (Звиняше) 11
Gorohow (Горохов) 23
Lubaczowka (Любачовка) 21
Beresteczko (Берестечко) 11
Chotin (Хотин) 11
Kornarowska (Комаровська) 18
Radziwilow (Радивилов) 19
Prody (Проды) 23
Nowy Poczajow (Новий Почаїв) 15
Jampol (Жампіль) 15
Lokachi (Локачи) 22
Swiniochi (Свинюхи) 13
Skurcze (Скурче) 18
Zwiniasze (Звиняше) 11
Gorohow (Горохов) 23
Lubaczowka (Любачовка) 21
Beresteczko (Берестечко) 11
Chotin (Хотин) 11
Kornarowska (Комаровська) 18
Radziwilow (Радивилов) 19
Prody (Проды) 23
Nowy Poczajow (Новий Почаїв) 15
Jampol (Жампіль) 15

Андрій
КРИШТАЛЬСЬКИЙ

ДЕСЯТЬ ГРІХІВ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-617-12-2471-1

- © Криштальський А. А., 2016
- © DepositPhotos. com / af-ta.1987@gmail.com, photography33, tomert, обкладинка, 2017
- © Shutterstock. com / Bogdan Sonjachnyj, Crok Photography, lipik, обкладинка, 2017
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2017
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2017

ЧАСТИНА ПЕРША

Ні, йому таки не здалося: десь у хатніх закапелках було чути стогін.

— Марино! — стрепенувся Макс. — Чуєш, Марино?! Вставай!

— Що?! — озвалася заспана жінка й вистромила з-під ковдри розпелехану голову.

— Вставай, кажу. Баба, певно, вмирати буде.

— Яка баба?

Сон іще затуманював розум. Аж тут старечий стогін пролунав гучніше, вимогливіше.

Макс навпомацки шукав босими ногами капці. В оселі, як на те, було темно — наче в домовині.

— Хтось там стогне чи що? — прошелестіла сонна Марина.

— А я чого тебе збудив, га? Дурна телиця! Баба вмирає, хіба не ясно?

— Баба вмирає, — повторила та самими губами й раптом залеметіла на всю хату: — Ой людоньки!

Бліда постать зірвалася з ліжка й метнулася до дверей.

Макс нарешті знайшов свої капці і, вилаявшись, рушив за жінкою. Намацавши рукою шорсткий одвірок, гукнув їй услід:

— Не верещи. Краще про золото запитай, поки дуба не врізала.

Стара важко стогнала на своєму ложі. У скупому світлі лампи, яку ввімкнула Марина, інтер'єр кімнати був напрочуд химерним: старий облуплений стіл, на ньому — дерев'яні двері, пофарбовані вицвілою блакитною фарбою і вкриті пошарпаним матрацом, а вже зверху — огрядне бабине тіло. Ноги, накріті заяложеним простирадлом, — догори порепаними пальцями, гостре підборіддя — туди ж. У грудях старої, здавалося, грали органи, озвучуючи простір навколо чудернацьким багатоголоссям.

— Тьху, як тут смердить! — знову лайнувся Макс, не бажаючи переступати поріг. — Запитай, чого вона хоче.

— Мамо! — схилилася над незворушною бабою Марина. Протираючи очі, запитала: — Мамо, ви чуєте?

Стара, здавалося, хотіла щось вимовити, її потріскані губи витягнулися назустріч доньчиному обличчю. Вуста помітно тремтіли.

— Чого мовчите? — прогугнявив чоловічий голос позаду. — Вмирати, може, будете?

Бабині губи ворушилися.

— Мамо, ви мене чуєте?

Тієї ж миті стара ніби здригнулася на своєму ложі. Химерно склавши губи докупи, вона зібралася із силами і простогнала в абсолютній тиші:

— Виногра-а-аду-у-у!

Подружжя перезирнулося.

— Що? — питала Марина.

— Дай-те винограду-у-у! — знову повторила баба і голосно цмакнула губами — немовби крапку поставила.

Треба було бачити Макса. Стояв у дверях, вирячивши очі й склавши руки на грудях. Масні щоки грали недобрими рум'янцями.

— Пані Клавдія Огром'як власною персоною! — іронічно вищідив за якусь мить і подивився на свою дружину. Тоді — знову на стару: — Може, вашій превелебності шампанського подати, га?

— Знаєте, мамо, це вже справді занадто! — озвалася й Марина. Голос її тремтів від роздратування: — Краще б ви вже справді вмирили, як ото маєте з нас кров пити. Який виноград серед ночі?! Ви думаете, про що говорите? Старе — а таке дурне!

Баба мовчки лежала на своєму ложі й дивилася кудись у стелю.

— Ага, вмирати. Її ще городником¹ не доб'єш, — в'їдливо докинув Макс.

Було помітно, що стара знову хоче щось сказати. Поглянувши на неї, обоє мимоволі замовкли.

— Я жи-ити хочу, я лю-юблю-у! — тоненьким голосочком заспівала Клавдія Огром'як.

— Ти чуєш, Марино? Та вона ж знущається з нас. Оце старе одоробло сміється з нас!

Макс рвучко ступив до тіла, що лежало посеред кімнати:

— Може, вам, бабо, й кавалера в ліжко?

¹ Городник — заступ, лопата.

— Я лесбіянка! — озвалася немічна дивним густим басом і засміялася голосно — на всю хату, немовбито зовсім не вона ще хвилюку тому ледь чутно стогнала.

— Ха-ха-ха-ха-ха-ха! — розтявся той басовитий сміх посеред нічної тиші, аж по кутках залящало.

— Чуєш, ні?! — шаленів Макс. — Який у твоєї матінки тонкий гумор, га? Щоб ви уже виздыхали обоє! Засмордили хату, поїсти не можна — бебехи вивертає. Нічо-ого, я ще з вами розберуся! Лесбіянка вона, бачите? Ще вам ті жарти в горлянках стануть.

І Макс кинувся геть із кімнати, голосно хляпаючи капцями по підлозі.

— Розжену це кляте кодро!!! — долинув його несамовитий крик уже зі спальні.

* * *

Коли там, за вікном, тихим рипінням озивалася бляха прибудовки (Макс поставив присадкуватий курник, приліпивши його до самої хатньої стіни), баба Клава завжди здригалася: зовсім не від несподіванки, а просто так — виходячи зі свого традиційного й завжди химерного душевного стану. Адже вона не могла нічого бачити, бо лежала обличчям догори і плечима до вікна. Але навіщо було бачити, коли стара знала послідовність тих звуків напам'ять. Так — наче котрийсь із блискучих творів Шопена, тепло кожної нотки яких за довгі роки відклалося у глибинах її химерної свідомості. Життя змусило тепер цінувати не лише солодкий відгомін музики, але й будь-які звуки — це була майже єдина розкіш для немічної.

...Отже, німецьке сопіння там, за вікном, вона вже пропустила, не вловила. Мабуть, тому, що задумалась. Тепер порипує бляха — якщо в курнику є кури, то за мить вони з вереском повискакують на подвір'я. Одначе птиці, видно, в халабуді не було. Почулося лише важке дихання й одразу по тому скрипнула віконна рама.

Баба Клава поглянула на тінь, що впала з вікна на протилежну стіну, і мовила до неї:

— Пішли, пішли вже. Залазь мерщій!

— Дай, Боже, Клавцю! — озвався тихий тремтячий голос біля вікна. Якби німецька могла бачити, то уздріла б цікаву картину: у віконному квадраті виднілися досить значні за розмірами округлі сідниці, щільно обтягнуті залатаною спідницею, і якісь аж надто непропорційно малі блискучі підшви калош. Істота, що лізла до кімнати задом наперед, очевидно, ніяк не наважувалася здолати останній рубіж — опуститися на підлогу.

— Забрали крісло, а я тепер мучитися мушу, — пробурмотів жіночий голос.

Світлана Лебезун, ровесниця Клавдії Огром'як, була в хаті небажаною гостею. Завжди лютий Макс не хотів її бачити ні секунди, тому щоразу безжалісно гнав із порога, вигукуючи погрози:

— Ще раз тут побачу — ноги повикручую!

Єдине, що могло б його зацікавити й умиротворити, — це коли б стара Лебезуниха знала, де скарб, але й Клавіна колежанка цього, очевидно, не відала.

Чомусь не любила її й Клавіна донька Марина — загалом, без видимих причин, хоча колись вона добрий шмат

свого дитинства вигопцяла на розкішних колінах тьоті Свети. Щось у їхніх стосунках надламалося за ті роки. Може, Марину зачепила репліка матеріної подруги, яку та не обачно кинула їм у докір одного прекрасного дня:

— Чого ж ви матір на двері поклали, невже тапчана якого нема в хаті?

— Досить, ви уже своє відлежали на пухових перинах! — злобливо гарикнув у відповідь Макс. — Старі профури! Та ви тільки те й робили, що товклися з кавалерами на м'яких ліжках! Усе життя! А нехай тепер спробує!

Що ж, Максової злості могло б вистачити й на десятьох. Завжди був лихим і похмурим, мав наготові слівце-друге:

— Ще й тебе скрутить, зажди! — кинув під зав'язку в обличчя й бабі Світлані.

Лебезуниха промовчала, бо цей чоловічина міг і стусана в плечі дати. Відгоді приходила до Клави хіба крадькома, коли Макс і Марина йшли на роботу: підсовувала до курника великий дерев'яний ящик і, тихо сопучи, вилазила на дах. Далі рачки, аж під колінами вгиналася бляха, — до вікна. Там, де раму замикали шпінгалетом, Світлана проколупала ножем невелику канавку, аби можна було підважити сталювого язичка й відкрити. Коли в кімнаті біля вікна стояло крісло, стара без клопоту злазила досередини. Та якось Макс, затуливши рукавом носа, зайшов у кімнату й забрав його. З того часу Світланіні здибанки з колежанкою почали супроводжуватися роздратованим буркотінням — адже їй тепер доводилося або стояти, або сидіти на підлозі.

— Що нового, Светю, між людьми? — запитала баба Клава, коли її подруга вмостилася під стіною.

— Або то люди? Коли б ти тільки подивилася на них... Живуть, як сновиди. Зранку повні вулиці їх — мов жебраків — згорблених, понуркуватих, сумних. Сірома, та й годі... Сунуть на роботу, немов барани на м'ясокомбінат, біля тролейбусів пхаються. А ввечері все п'яне в дим. Позаливають сліпаки та й тішаться, що вже зовсім близько до комунізму. Отаке-то...

— Суета... — озвалася басовито Клавдія згори.

— Так-так, саме так, дорогенька моя. Ох, як згадаю, з якими людьми прожили своє дитинство ми, соромно дивитися на теперішній світ.

— Ми? — луною здійнявся попід стелю Клавин напівшепіт.

Про що вона могла думати, лежачи на тих облуплених дверях, хіба лише сам Господь міг відати.

— Еге ж, Клавцю, ми з тобою. Чи тобі, може, здається, що ти й не жила зовсім, га?

— Чому ж ні? Я й зараз... ще себе почуваю... майже молодію, — відповіла баба Клава.

Лебезуниха не витримала й захихотіла, здригаючись усім тілом:

— Ой ти, стара торбо! Мовчи вже про свою молодість.

— Мені сьогодні зранку здалося, що піді мною — не двері, а щось таке нетривке, рухливе, мов човен або вітрильник, — заговорила тихо й меланхолійно баба Клава, не звертаючи уваги на сміх своєї подруги. — Я майже відчула, як він, цей мій химерний корабель, хитається на воді, як гойдають його морські хвилі, як плюскотить під його днищем течія. І ти знаєш, Светю, я подивилася на стелю,

оці обдерті стіни, на ці магазинні шпалери — а їх нема! Нема і квит! Замість того — світло-голуба далечинь, білі хмарки у високості, чайки на їхньому тлі — і вітер, ві-і-і-тер волі. Так гойдало мене довго-довго, і я згадала, Світланко, як ми мріяли відпливти отак-от чимдалі звідси — в далеку Америку. Щоб не бачити більше ані оцих злиднів, ані цих безталанних людей, ані зайд, котрі приходять і відходять, котрі товчуться на цій землі, й від того нема тут ні щастя, ні добра. Ти пригадуеш, як ми про це мріяли? Як ми хотіли до тієї Америки?!

— Пригадую, Клавцю.

— Як ми рвалися до тих Штатів! Немов чогось доброго, ніби спасіння хотілося! Мені, віриш, тоді здавалося, що вирвемося, ось-ось вирвемося і, поки молоді й вродливі, ще заживемо. По-людськи заживемо, розумієш? І сьогодні я, хоч і ненадовго, ще відчувала в собі живу молоду кров.

— Еге ж, кров у тобі завжди грала. Ще й як грала...

— А потім, коли марева наді мною розлетілися, й оцим лежем перестало хитати, я наче прокинулася і раптом згадала Гюнтера.

— Гюнтера! — з притиском прошепотіла вслід за подругою баба Світлана. — Чому Гюнтера? Чому його?

— Так, Светю, згадала Гюнтера. Оте його вигоріле на сонці волосся, квадратovu щелепу, завжди випрасуваний мундир. Я згадала, як Гюнтер смішно вимовляв слово «Мюнхен» — Мю-ю-юніх...

— Це ж було тут, правда? — тривожно озвалася Світлана. — І він мав тебе на столі. Клавцю, перестань, навіть що ти про це згадуєш?!

— Тут, Светю, тут. Він мав мене на столі. Ах, скільки бачила ця кімната, скільки вона всього чула! А як він кричав: «О, Клавка, о-о-о, Клавка!» Гюнтера збуджували мої широко розплющені очі, він кричав від задоволення, коли ти вилізла із шафи і взяла його пістолет.

— Мовчи!

— Пам'ятаєш? Коли ти...

— Мовчи! Не говори!

— Коли ти вистрілила йому в потилицю, пригадуєш? — ніби на зло подрузі їй далі говорила німічна. — Маринка вже була зачата. Вже тоді. А я була непритомна від задоволення, тіло Гюнтера не могло впасти, бо його стискали мої ноги.

— Навіщо ти це згадуєш? Годі! Май на увазі, Гюнтер лежить он там під вікном. Не накликай його! Мені страшно, Клавцю!

— Його нема під вікном, — заперечила стара й болісно зітхнула. — Вже давно нема. Я забула тобі сказати: коли Максим будував курника, то знайшов кості.

Лебезуниха дивилася на співрозмовницю виряченими очима, вони, здавалося, повилазять з орбіт. Бабині порепані долоні помітно тремтіли.

— ...І Максим виніс їх. А тоді якось одного дня запитав мене: «Пані Огром'як, чиї то могли бути кості? Чи, бува, не отого фріца, котрого розшукувала родина з Німеччини?»

— І що ти відповіла на те?

— Я йому сказала: «Ти, Максиме, так само тямиш на костях, як баран на зорях. Із таким самим успіхом це можуть бути кості того жида Шмойля, що пустив тебе на світ!»

— А він?

— Макс обіклав мене лайкою, сказав, що він ніякий не жид, і назвав старою відьмою. А потім ще додав: його зовсім не дивує той факт, що під моїми вікнами валяються покійники.

— Що він знає про Войцеха? — вирвалось у баби Світлани. Вона стрепенулася і витягла догори шию, ніби намагаючись побачити вираз Клавиного обличчя.

— Нічого. Там ростуть півонії.

* * *

Гюнтер любив серйозну зброю і за це поплатився. Куля залишила в його потилиці малесенький чорний отвір, але вирвала півобличчя. Коли його тіло нарешті важко гепнуло на підлогу, Клава отямилася і закричала — страшно й істерично. Розмазуючи руками кров, що залила її красиве молоде тіло, дівчина тіпалася в якійсь дикій несамовитій агонії.

— Мовчи, Клавко! — прошипіла Світлана й обережно поклала зброю на крісло. — Почують!

Проте її подруга ніяк не могла втихомиритися. Нею трясло, а долоні продовжували несвідомо малювати страшні візерунки на пружних грудях, округлому засмаглому лоні, на всьому її ніжному тілі, що билося в несамовитій дикій істеричі.

— Мовчи, дурепо! Хочеш у гестапо? Та заткнешся ти чи ні?!

— Навіщо?! — кричали вирячені очі.

— Тихо будь! Піди вмийся й накинь на себе що-небудь, — кинула їй убивця, різко труснувши за плече. — Йди і змий

із себе кров, — наказала сердито, штовхаючи в спину. — Давай, ворущися! Швидко!

— Навіщо?! — шепотіла Клава, ставлячи посеред кухні виварку й безжально поливаючи себе зимною водою. Холод не брав її — всю істоту ізсередини зводило дикими корчами від усвідомлення того, що тільки но сталося в кімнаті. Солодкі, судомні хвилі екстазу — і постріл, що раптом усе обірвав. Там, у кімнаті, лежав міцний голий чоловік, ноги якого заплуталися в напівспущених штанах, — і молода жінка при згадці про те вже майже не ридала, а лише важко гикала, не перестаючи тремтіти.

— Ходи сюди! — владно пролунав за спиною стишений голос подруги. Світлана виглядала холоднокровою, але дуже-дуже блідою. — Треба подумати, де ми його подінемо.

У кімнаті, де смерть щойно зробила свою звичну справу, Клава побачила свою подругу зовсім по-іншому, ніби це була цілком інша людина — чужа й холодна, переповнена вольовим цинізмом.

— Навіщо ти це зробила? — все ще ледве вимовляючи слова, запитала її.

— А навіщо ти з ним злягалася?

Молода оголена жінка ніяк не могла потрапити рукою в рукав сорочки. Її очі блукали кімнатою, щораз уникаючи тіла, що лежало на підлозі.

— Гюнтер — сволота! Як і всі вони! — кинула злостиво Світлана.

— Ні, він був добрим.

— З тобою, але не з Ривкою.

— А що Ривка?

— Я ходила в гетто. Туди не можна заходити, але я дала якомусь гевалові пляшку самогону — і він мене впустив. Там усе за колючими дротами, повно жидів, сидять один на одному, з малими дітьми, усі якісь, мов неживі. Ледве знайшла її, бідну. Вдалося поговорити. Ривця розповідає страшні речі. Каже, що Гітлер наказав убивати всіх жидів і циганів. Завтра, можливо, їх виведуть з гетто і розстріляють — рабин уже відкрито про це з ними говорить.

— Господи! За що? Там же їх тисячі, невже всіх? І дітей?!

— Усі вони покірні, як вівці, розумієш? Тисячі старих і малих сидять і чекають смерті, і я сказала Ривці, що не можу на таке дивитись.

— Ривка може відкупитися! — вигукнула Клава, уже майже отямившись.

— Чим?

— Вона вродлива і багата.

— Ти наївна, Клавцю. Ми обоє наївні. Ривка розповіла мені ось що: вона сказала Гюнтерові про скриньку, і про те, що всередині, — в надії, що той німака допоможе їй вивратися. Увечері того ж дня Ривку взяли в гестапо. Там було шестеро німців і двоє наших. І всі її мали по черзі, як уже хотіли — і так, і сяк, а найгірше наші.

— Наші? Це котрі?

— Було там двоє бовдурів, справжні лайдаки, лазили по світу й до людей чіплялися. Ще за Польщі вони виграли гроші в льотерію¹ і відкрили крамничку. А батько нашої

¹ Льотерія, від *loteria* (пол.) — лотерея.

Ривки з братами вирішили, що негоже гоям¹ комерцію мати. Старий Гершко підсунув їм якісь липові папери, а потім підло обібрав до нитки на якомусь гешефті. Хлопці пробували судитися, а далі змушені були віддати їм за борги свою крамницю й пішли по світу голі й босі.

— І що?

— Клялися, що помстяться за обман. А тепер, бачиш, діждалися моменту й допалися до бідної дівчини, як голодне стерво. Ти б подивилася на неї...

— Господи, що ж робити?

— На відміну від тебе, я вже дещо зробила, — коротко мовила Світлана і потягла остовпілу Клаву до столу. — Не стій, ворушися трохи. Треба десь подіти Гюнтера. Думай, думай, де ми його закопаємо.

Клава боязко переступила через небіжчика. Навіть не вірилося, що цей чоловік, цей солдат німецької армії, котрий зовсім недавно так гаряче стискав її у своїх обіймах, уже не встане й навіть не поворухнеться. Стіл, що не охолов іще повністю від її розпаленого тіла, був заляпаний кров'ю.

— То він знав про скриньку?

— Знав. Кажу ж тобі, Ривка йому розповіла.

— Може, краще було не вбивати, а випитати все в нього? — звела догори опухлі від сліз очі Клава. — Ти поспішила. Я б могла...

— Не будь смішною. Ти добре знаєш, якою була Ривка, вона вміла тримати язика за зубами. Якщо вже нам,

¹ Тут у значенні — не євреям.

своїм найкращим подругам, вона не хотіла звіритися про місце схованки, то нізащо не сказала би про те Гюнтерові наперед. Ривка завжди була обережною. Аж занадто обережною.

— Чому ти кажеш «була»? Чому «була»?

— Бо нашої Ривці вже нема, зрозуміла? Її нема. Є лише розтоптана нещасна істота, яка навіть не пробує врятуватися, та їй то завтра її розстріляють. І ми з тобою нічого не зможемо зробити для неї.

У кімнаті запанувала важка тиша. Обидві подруги стояли ні в сих ні в тих над розпростертим на підлозі покійником.

— Не розумію, як ти могла отак узяти і вбити його, — чи то запитала, чи, важко роздумуючи вголос, промовила Клава, вдивляючись у Світланчине обличчя. — То ж людина, жива людина...

— Коли треба — я багато що можу. І ти зможеш, якщо треба буде. Не забувай, що саме Гюнтер відвів Ривку в гестапо. Добре розумів, що з нею буде. Запевно не хотіла сказати, де скринька захована, от і помстився.

Клава дивилася на вбитого солдата. Чи міг бути здатним на таку підлість? Очевидно, що міг. Чужий зайда в чужому місті... Що його тут стримувало? Та ніщо!

— І подумай про те, Клавцю, що ми почали, і що маємо ще зробити. Не знаю, як тобі, але мені заїжджий німець на заваді не стане. Я хочу жити в цьому світі, а не мучитися.

— А що ж Ривця? Як же вона? Ми завжди були разом, утрюх жили і мріяли...

Світлана, яка заходилася витирати ганчіркою стола, підвела голову:

— Ми мусимо ще її побачити. Ще хоча б один-одненький раз побачити, перш ніж...

— То її не стане? — безпомічно простогнала Клава.

— Не стане, Клавцю. А ми виживемо. Даю тобі слово.

* * *

— Ти любила Ривку?

Стара мовчки дивилася в стелю. Важко було уявити, що вона могла день у день знаходити в тому спогляданні білої, трохи потрісканої площини вгорі над собою. Незворушне тіло на облізломому дерев'яному ложі нагадувало велику викинуту на берег життя рибину, приречену на повільне вмирання. Очі Клавдії Огром'як блудили, а уста ледь-ледь ворушилися: чи то вона прагнула промовити, чи щось говорила сама собі — зовсім тихо, невловимо для стороннього вуха.

— Ти пам'ятаєш, Светю, оті її останні слова? — нарешті таки промовила вголос немічна. — Тоді, коли їх німці вели на розстріл, пам'ятаєш? Моторошне видовище — неначе живі мерці. Я ще й зараз бачу, як вони йдуть — сунуть покірним стадом у страшну пащеку смерті. І наша Ривця між ними. Пам'ятаєш, у неї вже не було обличчя, вона була такою ж сірою цяткою в юрбі приречених, як і всі. Що вона тоді гукнула нам із натовпу? Ти згадай, вона обернулася і крикнула нам: «Шукайте мишігіна!» А потім ще раз повторила, пам'ятаєш? Я довго думала, Світланко, над цими її словами. Навіть не попрощалася, тільки крикнула: «Шукайте мишігіна!»

Літературно-художнє видання

КРИШТАЛЬСЬКИЙ Андрій
Десять гріхів
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *Т. М. Куксова*
Відповідальний за випуск *В. А. Криворотов*
Редактор *П. Й. Коробчук*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Коректор *О. В. Сосонна*

Підписано до друку 02.02.2017. Формат 70x100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 10,96.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безоплатний каталог

**Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці**

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Криштальський А.

К82 Десять гріхів : роман / Андрій Криштальський. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,
2017. — 272 с.

ISBN 978-617-12-2471-1

Давно, під час війни, загинула красуня Ривка й забрала з собою таємницю золота, нажитого на людській біді. Не змогли врятувати її від розстрілу вірні подруги Клавка та Світлана. Тоді ж і запряглися вони: виживуть, знайдуть скарб і візьмуть від життя все, що тільки зможуть.

На схилі років не дає їм спокою таємниця проклятої скриньки з коштовностями. Та краще було б і не починати її шукати. Адже учасники драми ще не знають, що старі гріхи поховані не назавжди...

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)

Чорноморець — легендарний воїн УПА, чия доля овіяна таємницями. Сміливому і заповзятому, йому неодноразово вдавалося вислизнути з лабетів НКВД!

За право вільно жити на рідній землі б'ється Чорноморець. Він карає зрадників, вистежує радянських агентів, та хитрий і підступний ворог не відступає. У Чорноморця відразу дві подруги, і він не знає, з ким буде... Більшовики влаштовують показовий суд. Натовп гуде. А коли з машини виводять Надійку, наш вояк розуміє, що назад вороття немає! Чи встигне він вирвати кохану з пазурів смерті?